

[Christmas Møller.]

finansielle Forhold sig i og for sig lysere, end man skulde have ventet, men paa den anden Side kan man jo ikke med et Underskud som her paa 23 Mill. Kr. og med et Underskud paa Finansloven, som, hvis man fortsætter den Krisepolitik, man hidtil har ført, vil blive meget betydeligt større, være i Tvivl om, at vi nu er inde paa det Tidspunkt, da Regningerne begynder at blive præsenteret, og da der ikke kan være den fjerneste Tvivl om, at en Fortsættelse af den hidtidige finansielle Politik simpelt hen ikke lader sig gennemføre.

Jeg vil i denne Forbindelse endnu kun gøre en ganske enkelt Bemærkning, nemlig den, at ved Siden af det Billede, man kan tegne af Statens finansielle Situation ved at sammenligne og sammenholde §§ 1—25 og se, hvorledes den saakaldte Drift har været, saa maa man jo ikke glemme, at Udgifterne paa § 26 en Overgang kan skjule sig som en saakaldt Formueanbringelse, at de en Overgang kan fremtræde, som om de ikke var egentlige Driftsudgifter; men hvis man foretager Foranstaltninger, som ikke er af rentabel Karakter, og som man derfor konterer paa § 26 til Udgift, og som man paa et eller andet Tidspunkt skal afskrive eller betale, vil det til syvende og sidst gaa ud over Driften, over Skatterne, over Statens Indtægter; for Staten har ganske simpelt ingen anden Maade at ordne det paa. Og derfor vil en Finanspolitik, som udvider § 26 meget stærkt, i det lange Løb meget godt kunne medføre, at det forholdsvis lyse Billede, der nu tegnes af Driften, med et forholdsvis ringe Underskud eller endog saa et Overskud paa §§ 1—25, at dette Billede, naar man engang ser tilbage derpaa, vil være afløst af et Billede, der aldeles ikke er saa lyst.

Det vil dernæst være naturligt, som ogsaa de andre Ordførere for Partiernes har gjort det, at anstille de politiske Betragtninger, som skal gøres gældende fra vor Side. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen optraadte, maa jeg sige, som Jubilar. Ministeriet havde 5-Aars Jubilæum; det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen havde ogsaa 5-Aars Jubilæum som takkende og rosende dette Ministerium, og det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen glemte jo heller ikke det 10-Aars Jubilæum, som Statsministeren ogsaa har ved denne Lejlighed. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sagde vendt mod de Konservative og deres Oppositionspolitik: Hvad er det for nogle urolige Sjæle? Eller i hvert Fald een af dem er urolig. Hvad kan det nytte, siger det ærede Medlem

Hr. Hans Nielsen, at komme her og tale paa den Maade, som Det konservative Folkepartis Formand taler. Nej, Valget har været, og — maatte man underforstaa — Valgets Tid skulde være.

Hvordan var det i 1926—27? Valget i 1926 fandt Sted den 2. December 1926; men allerede den 8. April 1927, altsaa kun 4 Maanedere efter, stillede den nuværende højtærede Statsminister en Forespørgsel til det daværende Ministerium, endda i en Dagsorden, som havde det Indhold, at Valgperioden — hvis Dagsordenen var blevet vedtaget — i Sandhed ikke vilde have løbet sin Tid ud, men var endt med det samme.

Eller hvordan var Forholdet, da den højtærede Statsminister, hvad der ogsaa er god Grund til just i disse Dage at minde om, i Juli 1927, godt et halvt Aar efter, at Ministeriet Madsen-Mygdal var traadt til, opførte — jeg tror, man maa have Lov at sige det paa den Maade, thi Ordet blev ikke paataalt i 1927 — en Komædie, som den højtærede Indenrigsminister stemplede som en Teaterforestilling? Det var da, den højtærede Statsminister opererede paa, at Det konservative Folkeparti ikke var tilstrækkelig industrivenligt eller beskyttelsesvenligt. Det var da, den højtærede Statsminister søgte at foregive om Det konservative Folkepartis Stilling i Juli 1927, at blot man gik sammen med ham som oppositionel Ordfører, var alting godt.

Sandheden kan marchere langsomt, men marchere gør den. Og hvad sagde den højtærede Statsminister forleden Dag, da han talte til Fagforbundene om Stillingen i 1927? Jeg beder om Tilladelse til at citere her og senere. Statsministeren sagde i den Tale, som han holdt til Fagforbundene, og som har været saa god, at vi alle skulde læse den:

„Nu og da oplevede vi, at Fagforeringsledelser krævede Beskyttelse ligesom deres Arbejdsgivere, og ved Partikongressen i 1927 lykkedes det at faa vedtaget saa meget, som var fornødent, for at klare os nogenlunde baade i Forhold til Arbejderne og i Forhold til den politiske Diskussion.“

Det giver jo en helt anden Fremstilling af Begivenhederne i 1927, da den højtærede Statsminister i Sandhed som Oppositionens Ordfører løb Storm imod den daværende Regering, og da det gjaldt for ham i Fagforbundskredse og andre Steder at komme med saa meget, som var fornødent for at klare den nuværende højtærede Statsministers politiske Situation. Den Gang var Forholdet ikke